

En Hazin Güfte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Şubat 2016

Sarmalı aşkın en büyük isyanı belki de
Çalıp söylediğim o isimsiz şarkının
Pervasızlığında iz bildiğim dengim iken
Adını hatırlamadığım kim bilir kaçınıcı yok oluş...
Bir hezimet belli ki; aşkın öfkesine rast gelmekten
İmtina eden o vakur gülüşümde saklı tuttuğum
Anlık bir hezimet kadar yakıp yıksa da yeri göğü:
Bir iz düşümü ve ceberut bir gölgenin
Anlık yoksunluğu iken başım dönük
Solumdaki nefere görünmezin indinde.

Çatık kaşları hayatın hiç bu kadar yakmamıştı,
Hele ki tortusu gönülsüz ayak izlerimin peşinde
İken devrik bir cümleden arda kalan son hutbe.
Bir nasihat annemden duyduğum:
Ne bir inkâr ne sakınca;
Sadece ihlali sevginin ve dokunduğum yanık teninde
Kaderin bir gönül sancısı şu boş vermişliğimin
Tekeline sığdırdığım en hazin güfte.
Ve adımda saklı anılarım,
Anlarım andığım yine de ansızın
Yoldan çıkmışlığım.

Ne bir detay ne de geneli
Anda saklı iken hezimetini
Öldürücü imgelerin
En azından yitip gitmelerin nezdinde,
Gönülsüz bir sırdaş olsa da sessizlik,
Haznemde yığılı tevekkülden ibaretim:
Bir çakıl taşı kadar dirayeti yüreğin
Kanatan içten içe hele ki
Dikenî gülün solgun yaprağında,
Sırları sadece yüreğin izbelerinde saklı,
Bencileyin, deyip de çıktığım şu yolda
En asil sancı iken ölümün kekremsi tadı,

Bir yanımda münafık aşkı yâd eden
Söz zerrecikleri.

İbaret olduğum şu beden ve ruhun işbirliği kadar
İstikrarsız bir yol arkadaşlığı:
Sığamazken yürek, göğüs çeperine,
Yığılı cümleye yenik düştüm yine:
Haykırırken sessiz çılgınlarla,
Sığındığım ucu kırık kalemin soğuk nefesinde
Tadarken aşkı ve hidayeti,
Adsız sanrılarda gizliyim aslında,
Hele ki görünmezliği kıble yapan bir gönül iken
Tortusu çöreklenmiş indinde onca
Gölgeli beyanatın izdüşümüne denk düşmüş
En asil cümleyi söylerken sessizce:
Aşkın miadı dolmaz asla
Hele ki aşka âşık bir faniden ibaret ise
Yol bildiğim bunca imge.